

DIRECTOR

CARLES CAPDEVILA

DIRECTORS ADJUNTS

IGNASI ARAGAY, ARIADNA TRILLAS

SUBDIRECTORS

DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA

EDICIÓ PAPER

JORDI CORTADA

EDICIÓ DIGITAL

SÍLVIA BARROSO

POLÍTICA FERRAN CASAS

INTERNACIONAL MARC VIDAL,

CARMÉ COLOMINA

ECONOMIA ÀLEX FONT

SOCIETAT JOAN SERRA

CULTURA LAURA SERRA

COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID

JOAN RUSINOL

DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES

LAIA FORÉS

LLENGUA ALBERT PLA

DESSENY CRISTINA CORDOBA

FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,

XAVIER BERTRAL

COMUNITATS GUILLEM CARBONELL

TECNOLOGIA MARC CAMPRODON

EDICIÓ DE PREMSA

PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT, CONSELLER DELEGAT

I EDITOR

ORIOL SOLER

DIRECTORA GENERAL

MARIA MARRÓN

DIRECTOR DE NEGOCI

ORIOL CANALS

(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ

I PROMOCIONS)

DIRECTORA DE MÀRQUETING

I COMUNICACIÓ

MABEL MAS

DIRECTORA FINANCERA

FOIX VALDÉ

DIRECTOR COMERCIAL

SERGI GERMÁN

DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ

SERGI RUIZ

C/DIPUTACIÓ, 119

08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110

CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

DL: B-42598-2010

ISSN: 2014-010X

LA CITA

“Aquesta és la primera època que ha prestat molta atenció al futur, la qual cosa no deixa de ser una ironia perquè és possible que no en tinguem cap

Arthur C. Clarke

FED'ERRADES

“Criatures”: A la pàgina 15 de l'edició del 28 d'abril dèiem: “Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, una de les tres organitzacions d'aquest moviment que hi ha actualment a Catalunya”. I la frase correcta és: “Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, una de les tres organitzacions d'aquest moviment reconegudes per la Federació Catalana d'Esclotisme i Guaitge (FCEG) que hi ha actualment a Catalunya”. Al marge de la FCEG hi ha altres associacions d'esclotisme.

Passatempis: Als mots encreuats d'ahir, per una errada tècnica el quadre de respostes no es corresponia amb la graella proposada. Lamentem les molèsties que això va poder ocasionar.

El PP català

CARLES BOIX

PROFESSOR UNIVERSITAT PRINCETON

SUSANA SUBIRANA
LaslolasPnanet

Fins fa relativament poc la dreta espanyola va ser sempre un trencaclosques d'encaix gairebé impossible. Incapaç de contenir la disgregació dels partits de la Restauració, Alfons XIII hagué de demanar al general Primo de Rivera que fes un cop d'estat l'any 23. A la Segona República el gran partit de dretes del moment fou una aliança de grups regionals que duia per nom Confederación Española de Derechas Autónomas. El gran partit de la Transició, la UCD, esclatà l'any 82. Només la mà de ferro d'Aznar aconseguí de disciplinar i fusionar totes aquelles faccions nacionals i locals.

Les dretes basca i navarresa són les úniques que, sota la bandera foralista, han sobreviscut a aquell procés de centralització. Després de la derrota del carlisme i de l'abolició dels drets forals l'any 1876, el PNB absorbí els foralistes de Guipúscoa i Biscaia. En canvi, el carlisme d'Àlaba i Navarra va mantenir una vida pròpia i una identitat separada, sense perdre mai els lligams polítics i morals amb les demandes fiscals d'aquelles províncies. Quan a la Guerra Civil s'alineà amb l'exèrcit victoriós, la recompensa va ser un règim fiscal privilegiat. Amb la democràcia, aquella dreta no nacionalista s'integrà, d'una manera orgànica, dins del PP espanyol, sempre amb el benentès que ser basc era sobretot un fet econòmic i no lingüístic i, per tant, compatible amb la gran nació espanyola.

Per contra, el PP català és un partit nou de trinca, un apèndix del PP espanyol. Fa més de cent anys, els carlistes catalans es van integrar, de la mà del bisbe Torres i Bages i del canonge Collell, a la Lliga. Els pocs carlistes que quedaven van desaparèixer a la postguerra: l'aggiornamento del Concili Vaticà II, que tingué un impacte immens a casa en comparació amb Espanya, reconvertí tots els potencials elements ultramuntans i lefebvrians del país en socialistes utòpics. Sense cap continuïtat històrica amb la idea de nació medieval, que és una cosa que enlluernava les nostres dretes muntanyenques, el PP català només arreplega, llevat d'alguns nuclis a comarques, els estrats castellànitzats de la Barcelona alta i els novinguts funcionaris del desarrollismo dels seixantes.

tra, ha intentat crear una imatge pública d'advocada catalana a Madrid, desplaçant el Sr. Duran com a pretès garant dels interessos catalans, amb la promesa d'obtenir unes transferències fiscals mínimes per calmar els ànims catalanes. El problema de la Sra. Sánchez-Camacho és que aquesta doble maniobra necessitava, per reeixir, la cooperació del poder central. Aquesta cooperació, però, no s'ha produït. La prova és que la líder del PPC no ha estat capaç d'obtenir ni la xifra ridícula (per miserable) dels 211 milions d'euros que corresponen a Catalunya per la liquidació pressupostària del 2010.

El PP català no entén – i en això sí que es nota que és “català” – la lògica del poder central espanyol. El PP (i Espanya) demana una subjecció completa a l'aparell vertical del partit i de l'Estat. Està disposat a fer ministres catalans i a reconèixer l'èxit de ciutadans particulars (sempre que folkloritzin o renunciïn a la seva identitat catalana). Però no acceptarà mai la creació de cap altre contrapoder territorial, més enllà de l'excepció basco-navarresa. Tanmateix, sense un programa foralista, el PP català no pot créixer entre les classes mitjanes catalanes. En realitat, la vehemència exasperada de la Sra. Camacho no es dirigeix contra el suposat sobiranisme convergent sinó que simplement reflecteix la seva pròpia incapacitat per oferir un programa creïble al servei dels interessos de Catalunya.

L'alternativa per créixer és aleshores atreure vots socialistes aixecant la bandera d'un populisme antiimmigrant quasi lepenista. L'èxit d'aquesta estratègia ha estat considerable en les eleccions municipals, almenys en alguns casos idiosincràtics com Badalona. Tanmateix, el creixement electoral del PP també s'enfronta aquí amb dos obstacles gairebé infranquejables. El primer és la memòria històrica: entre els immigrants dels anys seixanta i els seus fills encara hi ha una associació directa entre la dreta espanyola i els anys de fam de la postguerra a Andalusia. El segon és el de la crisi econòmica, que ha deixat molt ràpidament de ser vista com una herència exclusiva del govern Zapatero.

Ser del PP ha estat sempre molt difícil a Catalunya. Hi ha raons sociològiques i polítiques profundes que indiquen que ho continuarà sent per molts congressos triomfals que es facin i per molts vestits llampanants que es llueixin davant les càmeres de televisió.

La vehemència exasperada de Sánchez-Camacho només reflecteix que és incapaç d'oferir un programa creïble al servei dels interessos de Catalunya